

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně: **N. C h.**, nar. . . , státní příslušnost Ukrajina, bytem P., P., proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2013, č. j. OAM-127/LE-BE02-ZA14-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2013, č. j. OAM-127/LE-BE02-ZA14-2013, žalovaný podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), zamítl jako zjevně nedůvodnou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.

Toto rozhodnutí žalobkyně napadla žalobou, ve které uvedla, že v průběhu řízení došlo k porušení ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť správní orgán nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, resp. podle jejího názoru nebyl zjištěn dostatek relevantních podkladů pro rozhodnutí ve věci. Žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla jako důvod žádosti obavu z domácího násilí, s ohledem na uvedené odkázala na ustálenou judikaturu (konkrétně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009 – 51) s tím, že si žalovaný zajistil pouze minimální podklady a zprávy s informacemi o zemi původu, avšak ani jedna z těchto zpráv se nijak nevěnuje situaci obětí domácího násilí na

Ukrajíně a dostupnosti takové ochrany ze strany místních orgánů. V této souvislosti odkázala na Zprávu Immigration and Refugee Board of Canada z roku 2010, podle níž není policie na Ukrajině schopna poskytnout účinnou pomoc obětem domácího násilí a mnoho případů domácího násilí tak není policií řádně vyšetřeno. Žalobkyně dodala, že k obdobnému závěru dospěla rovněž analýza nevládních organizací zabývajících se právy žen na Ukrajině z roku 2011, když k účinnosti ochrany poskytované obětem domácího násilí konstatovala, že „[K]vůli vadám a nedostatečnosti opatření, která tyto orgány činí, se obětem často nedostává potřebné pomoci a pachatelé nenesou za své činy adekvátní zodpovědnost“.

Podle názoru žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž nepřipustně užil ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, když zcela nesprávně vyhodnotil žalobkyní uvedené důvody jako skutečnosti, které nejsou relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany. V této souvislosti odkázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozhodnutí ze dne 14. 6. 2007, sp. zn. 7 Azs 49/2007 a ze dne 9. 2. 2010, sp. zn. 6 Azs 74/2009.

Žalobkyně uzavřela, že má za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 12 či alespoň ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. V této souvislosti uvedla, že s manželem a jeho rodinou žili v jedné vesnici, kde měl manžel hodně známých a přátel mezi policisty, a proto nebylo možné, aby se účinně domáhala ochrany před jeho násilím. To vše za situace, kdy jsou v zemi obdobné problémy pouze bagatelizovány, neboť muži „drží při sobě“. Za popsané situaci žalobkyně nenalezla jiné východisko, než odchod ze země. Ještě před vycestováním se však pokusila podat žádost o rozvod, ale její muž (pomocí úplatku) zajistil, že její žádost „nebyla zohledněna a řízení o ní nebylo zahájeno“. Z výše uvedených důvodů navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na výpověď žalobkyně při pohovoru dne 1. 8. 2013, kdy jmenovaná za přítomnosti tlumočnicka z jazyka ruského označila jako důvod odchodu z Ukrajiny agresivitu a násilí ze strany svého manžela s tím, že k odchodu se rozhodla po incidentu v ruském Rostově, když ji zde manžel (po jejím odjezdu z Ukrajiny) vyhledal v novém zaměstnání. Žalobkyně přicestovala do ČR za prací v roce 2001. Svůj záměr pracovat zde realizovala na více místech, to vše bez platného víza. V roce 2001 jí tak bylo uloženo první správní vyhoštění na tři roky, byla registrována v evidenci nežádoucích osob od 24. 11. 2001 do 24. 11. 2004. Žalovaný dodal, že se žalobkyně ani po té nesnažila svou situaci vyřešit. Po jejím dalším zjištění žalovaný zjistil, že žalobkyně zde následně vystupovala pod cizí identitou. Vydávala se za svou sestru, která disponovala oprávněním k trvalému pobytu zde, což potvrdila v průběhu správního řízení. Žalovaný dále odkázal na výpověď žalobkyně před Policií ČR, a to v době, kdy jí bylo opětovně uloženo správní vyhoštění (rozhodnutím ze dne 17. 6. 2013, č. j. KRPA-268323/ČJ-2013-000022) se stanovením doby neumožnění vstupu na území členských států EU po dobu tří let, kdy jako místo pobytu manžela označila Ruskou federaci. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004-50, s tím, že obavy žalobkyně z jednání manžela zjevně nebyly natolik palčivé, pokud se rozhodla podat žádost o udělení mezinárodní ochrany až po více než dvanácti letech nelegálního pobytu zde, navíc v situaci, kdy byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Žalovaný vyslovil nesouhlas s námitkou žalobkyně ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a plně odkázal na výpověď žalobkyně při pohovoru, kdy výslovně potvrdila, že v zemi původu neměla problémy se státními orgány, úřady, soudy, armádou ani s policií a kdy se ani nezmínila o tom, že nepovažovala za smysluplné obrátit se ve věci útoku z manželovy strany na policii

v místě bydliště či jinde z důvodu manželských známostí či kontaktů. Žalovaný dodal, že se jedná o úplně novou informaci, kterou žalobkyně uvedla až ve své žalobě, nikoliv v průběhu správního řízení. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86 a ze dne 8. 11. 2012, sp. zn. 2 Azs 22/2012, s tím, že břemeno tvrzení spočívá na žadateli o azyl a žalovaný je povinen zjistit skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Podle jeho názoru nelze tuto okolnost přičítat k tíži správnímu orgánu. V neposlední řadě žalovaný odkázal na výpověď žalobkyně v průběhu řízení, která vůbec neuvedla, že by se svou situací na Ukrajině rozhodla řešit za pomoci státních orgánů, naopak pouze sdělila, že na doporučení svého zaměstnavatele dala přednost změně místa pobytu. Odjezd do ČR zvolila s ohledem na výdělečné možnosti, o nichž byla informována. Podle žalovaného tak nepochybně ekonomicky motivovaný přesun žalobkyně představuje rovněž její dostatečnou dávku sociální obratnosti, aby se jmenovaná během dvanáctiletého pobytu zde zorientovala a domohla se dostatečných informací ohledně možnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný v neposlední řadě odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně na rozhodnutí ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47 a ze dne 8. 11. 2012, sp. zn. 2 Azs 22/2012) s tím, že tvrzené obavy z vyhrožování soukromých osob či z jejich jednání, případně nižší efektivita ochrany v té které zemi, ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“ (tj. azylový důvod), a že za situace, kdy žádost není podána nejaktuálněji (tj. po příjezdu na území ČR), ale až po té, kdy mělo dojít k ukončení pobytu žadatele, svědčí tato okolnost spíše o účelovosti žádosti. S ohledem na výše uvedené označil žalovaný námitky žalobkyně jako zcela nedůvodné, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný v jeho odůvodnění nejprve velmi podrobně citoval výpovědi žalobkyně při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 7. 2013, jakož i při pohovoru dne 1. 8. 2013 a konstatoval, že nezjistil žádné skutečnosti, z nichž by dovedl, že žalobkyně mohla být ve vlasti vystavena pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných, tj. z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žalovaný nepřehlédl, že žalobkyně přicestovala na území ČR již v roce 2001 a již téhož roku jí bylo uloženo správní vyhoštění na tři roky, a že byla rovněž registrována v evidenci nežádoucích osob. Žalovaný uzavřel, že se žalobkyně svůj pobyt nepokusila nijak upravit (resp. nevyužila ustanovení zákona o pobytu cizinců). Protože ve správním řízení nezjistil žádný důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zabýval se otázkou udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti uvedl, že žalobkyně jako důvod žádosti označila obavy z jednání manžela a snahu o legalizaci pobytu zde. V neposlední řadě výslovně uvedla, že její zdravotní stav je dobrý. Pokud se žalobkyně domáhala respektování práva na realizaci soukromého a rodinného života, pak žalovaný doplnil, že druh žalobkyně je též státní příslušností jako jmenovaná a proto jim nic nebrání žít společně ve své vlasti. Podle žalovaného se jedná o ryze účelovou žádost, vedenou snahou o dosažení legálního pobytu, avšak zákon o azylu k tomuto účelu nelze zneužívat, neboť k tomuto účelu zde slouží výhradně zákon o pobytu cizinců. V závěru odůvodnění žalovaný srovnal výpovědi žalobkyně s informacemi o zemi původu, které v průběhu řízení shromáždil a uzavřel, že jmenovaná neuvedla ani žádnou skutečnost, kterou by mohl podřadit pod ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně při svém zajištění v roce 2013 vystupovala pod cizí identitou, konkrétně se vydávala za svou sestru T. R., narozenou dne . . . , která disponovala oprávněním k trvalému pobytu v ČR. Žalobkyně při kontrole v OD Kaufland dne 16. 7. 2013 v 17.50 hodin nepředložila žádný doklad totožnosti, pro identifikaci jí byly sejmuty otisky prstů. Byla jí provedena dechová zkouška s výsledkem 3,07 promile,

proto byla umístěna na Protialkoholní záchytnou stanici Fakultní nemocnice Na Bulovce, čímž bylo zajištění přerušeno. Dne 17. 7. 2013 bylo policií zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. V průběhu řízení žalobkyně jako místo pobytu manžela označila Ruskou federaci (nikoli Ukrajinu). Rozhodnutím Policie ČR ze dne 17. 6. 2013, č. j. KRPA-268323/ČJ-2013-000022, bylo žalobkyni opětovně uloženo správní vyhoštění se stanovením doby neumožnění vstupu na území členských států EU po dobu tří let.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z výpovědi žalobkyně soud zjistil, že jmenovaná v průběhu řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily tomu, že by byla ve své vlasti pronásledována z některého z taxativně stanovených důvodů podle ustanovení § 12 zákona o azylu nebo že by jí po návratu do vlasti hrozilo pronásledování ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, pro něž lze cizinci udělit doplňkovou ochranu.

Jestliže argumentem žalobkyně je tvrzení, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou možného rizika hrozícímu žalobkyni ze strany jejího manžela, pak krajský soud nemohl této námitce přisvědčit. Ani krajský soud nemohl odhlédnout od výpovědi žalobkyně,

kteřá sice zmínila problémy s manželem, ale v průběhu řízení ani nenaznačila, že se v zemi původu alespoň pokusila svou situaci řešit u příslušných orgánů (např. policie či soudu), a že by nebyla úspěšná. V této souvislosti krajský soud připomíná, že původcem pronásledování pro účely azylově relevantních důvodů musí být orgány daného státu (§ 2 odst. 9 zákona o azylu), riziko ze strany soukromých osob je relevantní pouze tehdy, pokud lze prokázat, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny poskytnou účinnou ochranu. Žalobkyně dle názoru soudu neuvedla žádné důvody, které by svědčily o tom, že státní orgány Ukrajiny nejsou schopny nebo ochotny poskytnout jí účinnou ochranu v případě reálné hrozby ze strany manžela. Soud nemohl přehlédnout, že žalobkyně v průběhu řízení ani nenaznačila, že v zemi původu podala žádost o rozvod, ani že její muž za pomoci úplatku zajistil, že její žádost o rozvod „nebyla zohledněna a řízení o ní nebylo zahájeno“. Žalobkyně akcentovala pouze existenci svého druha, s nímž žije ve společné domácnosti od roku 2010. Soud proto přisvědčil závěru žalovaného, že v řízení nevyšly najevo žádné indicie, které by nasvědčovaly opodstatněnosti obavy žalobkyně, když z její výpovědi nevyplývalo, že by jí v zemi původu přímo hrozilo jakékoli nebezpečí z jeho výhrůžek. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že v posuzovaném případě není pochyb o tom, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla podána **ryze účelově**. Této skutečnosti navíc nasvědčuje rovněž fakt, že žalobkyně od příjezdu na území ČR v roce 2001 zjevně nepociťovala své problémy natolik palčivě (jak v žalobě uvádí), neboť nepožádala o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po příjezdu. Podle názoru soudu, pokud by natolik palčivě pocíťovala nebezpečí ze strany svého manžela, požádala by o mezinárodní ochranu dříve, neboť již v době příjezdu zde neměla povolený dlouhodobý pobyt. Pokud důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla toliko snaha legalizovat si pobyt na území ČR, pak soud konstatuje, že institut azylu je zcela výjimečný, a že žalobkyně měla využít možnosti dané zákonem o pobytu cizinců, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, ve kterém soud konstatoval, že *„azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pocíťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu a prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád jiné nástroje“*.

K námitce žalobkyně, že správní orgán nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, resp. nezajistil dostatek relevantních podkladů pro rozhodnutí ve věci, krajský soud dodává, že základní zásadou řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení, která vázne toliko na žadateli o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Pokud tedy žadatel neunesl svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přiřítat k tíži [srov. usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 2. 5. 2012, sp. zn. 1 Azs 3/2012 *„Správní orgán zcela jistě nemá a ani nemůže mít povinnost domýšlet důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné. Správní orgán totiž není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel ve správním řízení sám předestřel. Z toho pak plyne, že žadatel nemůže úspěšně namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem ve správním řízení neuváděné (srov. rozsudky ze dne 26. 2. 2004, č.j. 5 Azs 50/2003-47, a ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 Azs 24/2003-42).“*] Nadto soud znovu zdůrazňuje, že azylové důvody dle § 12 písm. b) jsou taxativně vymezeny a nelze je rozšiřovat. Mezinárodní ochrana primárně slouží ochraně občanských a politických práv, nikoliv práv hospodářských, sociálních a kulturních. Viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 5 Azs 116/2004 *„Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je jím chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s*

ni spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Proto např. porušování hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž požívání je do značné míry závislé na stupni ekonomické vyspělosti příslušné země, nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu.“ Z výše uvedených důvodů proto krajský soud uzavírá, že námitky žalobkyně, týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu jsou zcela neopodstatněné, neboť žalobkyně neuváděla žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za azylově relevantní.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, čj. 5 Azs 6/2010 – 107, ze systematiky zákona o azylu a účelu tohoto správního řízení je nutno dovodit, že: „...[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany lze tedy zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, ale i z hlediska § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Tomu nebrání ani dikce § 14 zákona o azylu. I v případě rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu totiž, jak již bylo řečeno, musely být v předchozím řízení nutně zvažovány případné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud nebyly shledány, tedy žádost byla vyhodnocena z hlediska tohoto ustanovení jako zjevně nedůvodná, je třeba se dále zabývat tím, zda zde nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu. Obdobné závěry platí i pro azyl a doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14b zákona o azylu... Zamítnout žádost podle § 16 zákona o azylu může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.“ Předpokladem takového postupu je však uplatnění relevantních tvrzení ze strany žadatele. Z moci úřední správní orgán posuzuje pouze okolnosti, jež by mohly v případě navrácení žadatele do země původu představovat porušení obecné zásady mezinárodního práva *non refoulement*. Ze všech shora uvedených skutečností je tak zřejmé, že žalovaný neporušil žalobkyní namítaná ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, nepochybil ve svých úvahách a závěrech, a to ani v aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákon o azylu na případ žalobkyně, neboť pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné byly splněny zákonem stanovené podmínky. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Vzhledem k obecně známé aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobkyně (alespoň v některých částech), není důvodu pochybovat o tom, že se jedná o skutečnost, která může mít z hlediska naplnění podmínek doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu relevanci, přičemž žalobkyně ji, objektivně vzato, nemohla uplatnit již v předchozím řízení před žalovaným.

Žalobkyni nicméně nic nebrání v tom, aby neprodleně poté, co obdrží tento rozsudek zdejšího soudu, učinila u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku

(viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně. Za této situace bude žalovaný povinen umožnit jí, v souladu s § 10 zákona o azylu, podat novou žádost o mezinárodní ochranu (novelou zákona o azylu, provedenou zákonem č. 379/2007 Sb., byla z § 10 zákona o azylu vypuštěna dvouletá lhůta, před jejímž uplynutím nebylo možné opakovaně žádat o mezinárodní ochranu). Pokud žalobkyně podá novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou budou opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu, která vyšla najevo v nynějším řízení před krajským soudem, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován.

Lze tak uzavřít, že ač v dané věci existují z hlediska mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před žalovaným zohledněny (neboť se v té době ještě nestaly), má žalobkyně dostatečné právní záruky pro to, že mohou být dodatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud takové řízení vyvolají. Případné nové rozhodnutí o takové žádosti by pak podléhalo soudnímu přezkumu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. září 2015

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 25. 9. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Za správnost: Alena Léblová